

af den Skatteevne, man efter et Sløn uden Regler tillægger den Enkelte; men dette vil ikke kunne føres igjennem med den fornødne Kraft, fordi man i mange Tilfælde vil komme til at kaste Skatten over paa ganske Faa. Naar vi tænke os, hvad der jo var muligt, at der i en ikke meget stor eller velhavende Kommune boede en Mand, som af en Grundeiendom havde en Indtægt af 50,000 Rb., der altsaa var jævnlig og aarlig — jeg nævner en Grundeiendom, for at vise, at hans Formue bliver uberrørt, om man ogsaa tager Meget af hans aarlige Indtægt —, og den Kommune, hvori han boede, skulde udrede 10,000 Rb., saa skulde man efter Formue og Leilighed tage dem alene hos ham, thi han havde fuldstændig Leilighed til at afsee 10,000 Rb., og efter hans Formue maatte man kræve dem. Under alle Omstændigheder kunde man, hvor Forhold af den Natur ere tilstede, slet ikke tage Noget der, hvor der egentlig ingen Formue var, men hvor Indtægt kun var tilstede som en Følge af den daglige Virksomhed og i smaa Summer. Paa den Maade vover imidlertid Ingen at anvende Formue- og Leiligheds-skatten; den anvendes altid saaledes, — man undersøger Forholdet, hvor man vil — at de, der have Evne og Leilighed til at betale, ikke betale saa Meget, som de burde, idet man nemlig siger, at de, ved selv at bruge Meget, kun have liden Skatteevne. Der er den Feil ved Formue- og Leiligheds-skatten, at Bedømmelsen for en stor Deel vetter sig efter vedkommende Mand's egen Feil, idet han, om man saa maa sige, gjør sig selv skatteudygtig, hvilket til en vis Grad staaer i Enhvers egen Magt, og derved skaffer sig af med Leiligheden til at kunne bestattes. Naar to Personer leve sammen under fuldstændig lige Vilkaar, kan det træffe, — og jeg har oplevet det — at den Ene aldrig har Leilighed til engang at betale sine fulde Fornødenheder, medens den Anden har saa Meget tilovers, at han kan betale, hvad Kammeraten mangler. Her ligger Billebet af, hvorledes Formue og Leiligheds-skatten fordeles; thi Den, der ikke engang kan betale sine egne Fornødenheder, vil aldrig ansees for at have Leilighed til at betale Skat, og i Virkeligheden havde han saa lidt Leilighed dertil som muligt; men om den Anden vil

man sige, at han har god Leilighed, da han endog kan betale for Andre. Det er Feilen ved Formue- og Leiligheds-skatten, at den falder paa dem, der ikke ryge Cigarer, men ikke paa dem, der ryge deres Formue op i Cigarer.

Faber: Jeg skal ikke komme ind-paa Cigarerne, der synes at ligge det ærede Medlem særdeles paa Hjerte, idet han saa ofte kommer tilbage til dem, men jeg vil blot bemærke, at den Betragtning, han gjorde gjældende, var urigtig, thi efter Formue- og Leiligheds-skatten kan man aldrig i noget Tilfælde komme til at tage det hele Beløb, der skal udredes, fra Een, fordi det netop er denne Skats Opgave, at fordele Beløbet paa en vis Rreds i Forhold til, hvad de Vedkommende indbyrdes have Raad til, altsaa netop at lægge Udredelsen paa Alle. Man kan saaledes ikke lægge hele Skatten paa Een, selv om han har tusinde Gange Mere at leve af end alle de Andre tilsammen. Søvrigt troer jeg, at hvad det ærede Medlem httrebe, ikke har svækket Noget af det af mig Anførte.

K. Pedersen: Spørgsmaalet om Formue- og Leiligheds-skatten foreligger jo ikke som Gjenstand for Forhandling i dette Affnit. Var der Tale om Valget mellem den Skat som en Statsstat og en Indkomststat, vilde jeg foretrække det sidste. Med Hensyn til Betydningen af Formue- og Leiligheds-skatten vil jeg anføre et Exempel fra Landet. To Mænd sidde med ligestore Eiendomme og drive dem lige godt, Enhver af dem har en aarlig Indtægt af sin Eiendom af 2000 Rb., men den Ene forbruger hele Indtægten — jeg vil ikke tale om Cigarerne — men deels i sin Huusholdning, og deels anvender han en større Deel deraf paa Opdragelsen af sine Børn, hvilket vil blive til stor Gavn for dem; den Anden indskrænker sig mere, hvad dette angaaer, og bruger derfor kun det Halve af sin aarlige Indtægt. Med Hensyn til disse to Personer finder nu efter min Mening den Urigtighed Sted med Formue- og Leiligheds-skatten, at Den, som beholder det Halve af sin aarlige Indtægt, kommer til at betale, fordi han i det givne Dieblif er mere formu-